

200702071/1.

Datum uitspraak: 11 juli 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellanten,

tegen de uitspraak in de zaken nos. AWB 06/2309 en 06/2310 van de
rechtbank 's-Gravenhage van 16 februari 2007 in de gedingen tussen:

appellanten

en

de Minister van Justitie.

1. Procesverloop

Bij onderscheiden besluiten van 14 december 2005 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) aanvragen van (hierna: appellant) en (hierna: appellante; gezamenlijk: appellanten) om hun een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Deze besluiten zijn aangehecht.

Bij uitspraak van 16 februari 2007, verzonden op 22 februari 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage (hierna: de rechtbank) de daartegen door appellanten ingestelde beroepen ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak hebben appellanten bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 22 maart 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 6 april 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 1 (F) van het Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen van Genève van 28 juli 1951, zoals gewijzigd bij Protocol van New York van 31 januari 1967 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), zijn de bepalingen van het Vluchtelingenverdrag niet van toepassing op een persoon, ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat:

- a. hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan, zoals omschreven in de internationale overeenkomsten welke zijn opgesteld om bepalingen met betrekking tot deze misdrijven in het leven te roepen;
- b. hij een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten.
- c. hij zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties.

2.2. Volgens paragraaf C1/5.13.3.3 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: de Vc 2000), zoals dat luidde ten tijde van belang, is het aan de minister om aan te tonen dat er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat een vreemdeling onder de criteria van artikel 1 (F) valt.

Teneinde te bepalen of betrokkene individueel verantwoordelijk dient te worden gehouden voor misdrijven, als bedoeld in artikel 1 (F), wordt de 'personal and knowing participation test' toegepast. Beoordeeld wordt of ten aanzien van betrokkene kan worden aangenomen dat hij weet heeft gehad of had behoren te hebben van het plegen van het betreffende

misdrijf/de betreffende misdrijven ('knowing participation') én of hij op enige wijze hieraan persoonlijk heeft deelgenomen ('personal participation'). Onder persoonlijke deelname wordt niet slechts verstaan het door betrokkene zelf of in diens opdracht plegen van de misdrijven, doch ook het door betrokkene direct faciliteren van de misdrijven, dat wil zeggen dat zijn handelen en/of nalaten in wezenlijke mate ertoe heeft bijgedragen dat deze misdrijven hebben plaatsgevonden. Onder wezenlijke bijdrage wordt verstaan dat de bijdrage feitelijk effect heeft gehad op het begaan van het misdrijf of de misdrijven en dat het misdrijf of de misdrijven hoogstwaarschijnlijk niet op dezelfde wijze zou of zouden hebben plaatsgevonden, indien niemand de rol van betrokkene had vervuld, dan wel betrokkene gebruik had gemaakt van mogelijkheden het misdrijf of de misdrijven te voorkomen.

2.3. Appellant heeft verklaard dat hij in de periode van mei tot juli 1992 deel heeft uitgemaakt van de Territoriale Verdediging (hierna: TO) van de stad Modrica in Bosnië en Herzegovina. Hij assisteerde de commandant van de groep die tot taak had de olieraffinaderij te verdedigen. Zijn taak bestond uit het plannen van de posities van de mannen en het af en toe bezoeken van de wachtposten om te kijken of alles in orde was. Verder heeft appellant verklaard dat er vanuit de TO speciale teams waren opgericht om in Modrica achtergebleven Servische burgers op te sporen en uit hun huizen te halen. De mannen werden vervolgens van de vrouwen en kinderen gescheiden en als krijgsgevangenen in de ijzergieterij in de plaats Odzak vastgehouden. Hij heeft verklaard geen enkele bemoeienis te hebben gehad bij het uit hun huizen halen van Servische burgers. Ook heeft appellant verklaard dat de tweede man van de TO, Osman Efendic, een goede bekende van hem was en deze wel iets had kunnen doen aan het verhinderen van de misdrijven.

2.4. De minister heeft appellant in verband gebracht met mishandeling en deportatie van Servische burgers. Uit algemene bronnen is gebleken dat in concentratiekampen in Odzak op grote schaal Servische gevangenen zijn mishandeld en gefolterd en dat het terrein van de ijzergieterij bekend staat als het concentratiekamp Strolit.

2.5. In het besluit van 14 december 2005 en het voornemen daartoe, dat betrekking heeft op appellant, heeft de minister zich op het standpunt gesteld dat appellant de misdrijven waarmee hij in verband wordt gebracht direct heeft gefaciliteerd, omdat hij heeft nagelaten om als leidinggevende van de TO het mishandelen en deporteren van Serviërs een halt toe te roepen. Voorts heeft appellant nagelaten om de misdrijven bij de tweede man van de TO, Osman Efendic, aan de kaak te stellen door hem aan te spreken op het gedrag van leden van de TO. Dit terwijl deze Efendic een goede bekende van hem was.

2.6. In de grief klagen appellanten dat, samengevat weergegeven, de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat appellant in een positie verkeerde om iets aan de mishandelingen en deportaties te doen. In dat verband betogen zij, dat uit het door appellant verklaarde niet kan worden afgeleid dat hij een leidinggevende functie bezat en het feit dat de tweede man van de TO een goede bekende van hem was, niet betekent, dat hij daardoor in staat was de mishandelingen en deportaties te voorkomen.

2.6.1. Het direct faciliteren van een misdrijf, als bedoeld in paragraaf C1/5.13.3.3 van de Vc 2000, vereist dat het nalaten in wezenlijke mate aan het misdrijf heeft bijgedragen. Het nalaten dient een feitelijk effect op het begaan van het misdrijf te hebben gehad in die zin dat het hoogstwaarschijnlijk niet op dezelfde wijze zou hebben plaatsgevonden indien appellant gebruik had gemaakt van de mogelijkheden het misdrijf te voorkomen.

Niet in geschil is dat appellant heeft nagelaten de tweede man van de TO, Osman Efendic, aan te spreken op het gedrag van leden van de TO. Indien appellant dat wel zou hebben gedaan, zou het effect afhankelijk zijn van de wil om op te treden van deze tweede man van de TO. Niet aannemelijk is geworden dat appellant daarop een effectieve invloed kon uitoefenen. Gelet hierop is niet voldaan aan het vereiste dat dit nalaten van appellant een feitelijk effect heeft gehad op het begaan van het misdrijf. In dat verband is van belang dat appellant heeft verklaard dat Efendic zelf verantwoordelijk was voor de samenstelling van de speciale teams en op de hoogte was van de gedragingen van de leden daarvan, hetgeen de minister niet ongeloofwaardig heeft geacht.

Evenmin is in geschil dat appellant in de periode van mei tot juli 1992 deel heeft uitgemaakt van de TO. In het aanvullend gehoor van 8 november 2002 heeft hij verklaard dat zijn taak binnen de TO beperkt was tot het assisteren van de commandant van de groep, die tot taak had de olieraffinaderij te verdedigen. Onduidelijk is in hoeverre appellant in dat verband een leidinggevende positie bekleedde. Voorts bevatten de verklaringen van appellant en de door de minister in het besluit van 14 december 2005 geciteerde bronnen geen informatie over de omvang en organisatiestructuur van de TO en de positie van de speciale teams daarbinnen, zodat daaruit niet kan worden afgeleid dat appellant in een positie verkeerde, waarin hij aanwijzingen en instructies aan de speciale teams kon geven. Derhalve is evenmin aannemelijk geworden dat appellant in dat opzicht in een positie verkeerde waarin hij de mogelijkheid had de misdrijven te voorkomen.

Gelet op het voorgaande is het standpunt van de minister in het bij de rechtbank bestreden besluit dat appellant de misdrijven direct heeft gefaciliteerd, omdat hij heeft nagelaten deze te voorkomen, ondeugdelijk gemotiveerd.

2.7. De grief is terecht voorgedragen. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, overweegt de Afdeling als volgt.

2.8. Uit hetgeen de Afdeling hiervoor onder 2.6.1 heeft overwogen volgt dat het inleidende beroep van appellant gegrond is. Het desbetreffende besluit van 14 december 2005 dient te worden vernietigd. Aangezien het bij de rechtbank bestreden besluit ten aanzien van appellante, gelet op het bepaalde in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder e en f, van de Vreemdelingenwet 2000, is afgeleid van het ten aanzien van appellant genomen besluit, is het inleidende beroep eveneens gegrond en dient het ten aanzien van appellante genomen besluit eveneens te worden vernietigd.

2.9. De staatssecretaris dient op na te melden wijze in de proceskosten te worden veroordeeld.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage van 16 februari 2007 in de zaken nos. AWB 06/2309 en 06/2310;
- III. verklaart de door appellanten bij de rechtbank in die zaken ingestelde beroepen gegrond;
- IV. vernietigt de besluiten van de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie van 14 december 2005;
- V. veroordeelt de Staatssecretaris van Justitie tot vergoeding van bij appellanten in verband met de behandeling van het beroep en het hoger beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 966,00 (zegge: negenhonderdzesenzestig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand; het dient door de Staat der Nederlanden (het Ministerie van Justitie) aan appellanten onder vermelding van het zaaknummer te worden betaald.

Aldus vastgesteld door mr. T.M.A. Claessens, Voorzitter, en mr. D. Roemers en mr. C.J.M. Schuyt, Leden, in tegenwoordigheid van mr. P.A.M.J. Graat, ambtenaar van Staat.

w.g. Claessens
Voorzitter

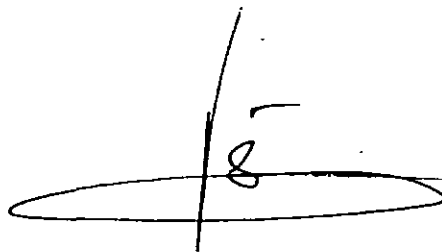
w.g. Graat
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 11 juli 2007

307

Verzonden: **11 JULI 2007**

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line extending to the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

II

6/7/07

Rechtbank 's-Gravenhage
 sector bestuursrecht
 vreemdelingenkamer, meervoudige kamer

UITSPRAAK
 ingevolge artikel 8:77 Algemene wet bestuursrecht

Reg.nr : AWB 06/2309 en 06/2310 BEPTDN

Inzake : en zijn echtgenote mede namens
 hun minderjarige kinderen eisers,
 V-nummers
 woonplaats kiezende ten kantore van hun gemachtigde,
 mr. M. Timmer, advocaat te 's-Gravenhage,

tegen : de Minister van Justitie, voorheen de Minister voor
 Vreemdelingenzaken en Integratie, verweerder,
 gemachtigde C.M. Lindeboom, ambtenaar ten departemente.

1. ONTSTAAN EN LOOP VAN HET GEDING

1. Eisers hebben gesteld te zijn geboren op respectievelijk
 en en de Bosnische nationaliteit te bezitten.
 Zij verblijven sedert 15 maart 2000 als vreemdeling in Nederland.
 Op 22 maart 2000 hebben zij aanvragen ingediend om toelating als
 vluchteling. Hierop is door verweerder op 14 december 2005 afwijzend
 beslist. Het hiertegen door eiser ingediende beroep is bij uitspraak van deze
 rechtbank, nevenzittingsplaats Haarlem, op 13 januari 2005 gegrond
 verklaard en de besluiten zijn vernietigd.
 Verweerder heeft op 10 augustus 2005 eisers schriftelijk mededeling gedaan
 van het voornemen de aanvragen wederom af te wijzen. Eisers hebben hun
 zienswijze op deze mededeling schriftelijk naar voren gebracht. Bij
 besluiten van 14 december 2005 heeft verweerder de aanvragen van eisers
 afgewezen.
2. Bij schrijven van 9 januari 2006 hebben eisers tegen deze besluiten
 beroepschriften ingediend bij de rechtbank.
3. Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken ingezonden
 en een verweerschrift ingediend.
4. De openbare behandeling van de beroepen heeft plaatsgevonden op
 1 december 2006. Eisers zijn aldaar in persoon verschenen, bijgestaan door
 hun gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door zijn
 gemachtigde.

II. OVERWEGINGEN

1. In dit geding dient te worden beoordeeld of de bestreden besluiten in het licht van de daartegen aangedragen beroepsgronden de toetsing aan geschreven en ongeschreven rechtsregels kunnen doorstaan.

2. Eisers hebben ter onderbouwing van hun aanvragen aangevoerd hun land te hebben verlaten omdat zij daar sinds 1997 problemen hadden. Eiser zou voor een verrader worden aangezien omdat hij in 1994 Serviërs tegen betaling zou hebben geholpen bij hun vlucht. Het gezin werd regelmatig lastig gevallen en bedreigd door politie en militaire autoriteiten.

Tijdens het nader gehoor van 8 november 2002 verklaart eiser zich in mei 1992 vrijwillig te hebben aangemeld bij de Territoriale Verdediging (TO), in zijn stad . Vanuit de TO waren speciale teams opgericht om achtergebleven Servische burgers op te sporen en uit hun huizen te halen. Vrouwen en kinderen werden naar Servisch grondgebied gebracht en de mannen werden als krijgsgevangenen vastgehouden op het terrein van een ijzergieterij in de plaats Odzak. Eiser stelt hier zelf nooit bij te zijn geweest en ook zelf geen Serviërs te hebben mishandeld. Eiser vond dat het niet goed was maar durfde zijn afkeuring niet uit te spreken want dan zou hij door zijn collega's een kopje kleiner worden gemaakt.

3. Verweerder heeft met verwijzing naar artikel 31, eerste lid, Vw 2000, in samenhang met het bepaalde in het tweede lid, aanhef en onder k, van dat artikel, de aanvragen afgewezen. Verweerder heeft het bestreden besluit van eiser mede gebaseerd op artikel 1(F), aanhef en onder a en b van het Vluchtelingenverdrag (hierna: het Verdrag). Eiser wordt in verband gebracht met mishandeling en deportatie van burgers.

4. In beroep hebben eisers aangevoerd dat de omstandigheid dat het Openbaar Ministerie heeft medegedeeld ten aanzien van eiser geen strafvervolgning aan te zullen vangen betekent dat er geen sprake is van een redelijk vermoeden van schuld aan welk strafbaar feit dan ook. Eiser wordt weliswaar in verband gebracht met misdrijven die door Kroaten zouden zijn gepleegd echter op basis van de door verweerder gebruikte informatie over kampen in Bosnië-Herzegovina kan niet worden gesteld dat er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat er in kampen van Kroaten misdrijven door Kroaten zijn gepleegd. Voorts kan niet met stelligheid worden gesteld dat in de periode april tot juli 1992 concentratiekampen waren opgezet in de Bosnische plaats Odzak en dat een van deze kampen op het terrein van de Strolit-company was gevestigd. Ook kan niet worden opgemaakt dat burgers uit van Servische afkomst op systematische wijze uit hun woningen werden verdreven en in kampen in Odzak werden gedetineerd. Eisers menen dat van een schending van de Geneefse Conventies niet kan worden gesproken. Tenslotte doen eisers een beroep op artikel 3 van het Europese Verdrag van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), dit in verband met de omstandigheid dat eiser in 1994 na desertie naar Duitsland is gevlucht en dat het gezin na gedwongen terugkeer in 1997 in hun woonplaats hierdoor problemen heeft ondervonden.

5. Ingevolge artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b, c, en d, Vw 2000 kan een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 Vw 2000 worden verleend aan de vreemdeling:

- a. die verdragsvluchteling is;
- b. die aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen;
- c. van wie naar het oordeel van Onze Minister op grond van klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van zijn vertrek uit het land van herkomst, in redelijkheid niet kan worden verlangd dat hij terugkeert naar het land van herkomst;
- d. voor wie terugkeer naar het land van herkomst naar het oordeel van Onze Minister van bijzondere hardheid zou zijn in verband met de algehele situatie aldaar.

Ingevolge het Vluchtelingenverdrag is sprake van vluchtelingschap in het geval dat de betrokkene, uit gegronde vrees voor vervolging wegens ras, godsdienst, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en hij de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen.

Ingevolge artikel 31, eerste lid, Vw 2000 wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 afgewezen indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in samenhang met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen.

In artikel 31, tweede lid, aanhef en onder k Vw 2000 is bepaald dat bij het onderzoek naar de aanvraag mede wordt betrokken de omstandigheid dat de vreemdeling een gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

Ingevolge artikel 1(F) van het Verdrag zijn de bepalingen van dat Verdrag niet van toepassing op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat:

- a. hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan, zoals omschreven in de internationale overeenkomsten welke zijn opgesteld om bepalingen met betrekking tot deze misdrijven in het leven te roepen;
- b. hij een ernstig niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten;

Ingevolge artikel 3.107 van het Vreemdelingenbesluit wordt, indien artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag aan het verlenen van een verblijfsvergunning aan de vreemdeling op grond van artikel 29, eerste lid, onder a, van de Wet in de weg staat, aan die vreemdeling evenmin een verblijfsvergunning verleend op één van de andere gronden bedoeld in artikel 29 van de Wet. Aan de echtgenote of het kind van de vreemdeling wordt geen verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 28 van de Wet verleend, tenzij dit gezinslid aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die zelfstandig een rechtsgrond voor verlening van een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, onder a, b of c van de Wet vormen.

In het ter zake geldende beleid, neergelegd in hoofdstuk C1/5.13.3.3 van de Vreemdelingencirculaire 2000, is bepaald dat het aan verweerder is om aan te tonen dat er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat een vreemdeling onder de criteria van artikel 1(F) van het Verdrag valt.

Teneinde te bepalen of de betrokken vreemdeling individueel verantwoordelijk dient te worden gehouden voor misdrijven, als bedoeld in artikel 1(F) van het Verdrag, wordt de 'personal and knowing participation test' toegepast. Beoordeeld wordt daarbij of ten aanzien van de betrokkene kan worden aangenomen dat hij weet heeft gehad of had behoren te hebben van het plegen van de betreffende misdrijven ('knowing participation') en of hij op enige wijze hieraan persoonlijk heeft deelgenomen ('personal participation'). Indien hiervan sprake is, kan aan de betrokkene artikel 1(F) van het Verdrag worden tegengeworpen. De 'personal and knowing participation test' is in lijn met het gestelde in het Statuut van Rome (artikel 25 en 27 tot en met 33), aldus de Vc 2000.

6. De rechtbank overweegt het volgende.

Eiser wordt niet gevolgd in zijn stelling dat er onvoldoende ernstige gronden zijn om te veronderstellen dat hij een misdrijf in de zin van artikel 1F, van het Verdrag heeft begaan.

Verweerder heeft in het bestreden besluit, gelezen in samenhang met het voornemen, gemotiveerd uiteengezet waarom ervan dient te worden uitgegaan dat eiser gezien de aard en inhoud van de functie die door hem is bekleed, op de hoogte moet zijn geweest van de oorlogsmisdrijven en de misdrijven tegen de menselijkheid die door de TO zijn gepleegd ('knowing participation') en dat eiser daarbij tevens een faciliterende rol heeft gespeeld ('personal participation').

Verweerder twijfelt niet aan eisers verklaringen met betrekking tot zijn aanmelding bij de TO en de speciale teams die zich in bezighielden met de deportatie van Servische burgers naar Servisch grondgebied en naar een kamp in Odzak. Verweerder wijst er op dat deze verklaringen overeen komen met wat uit verschillende rapporten hierover bekend is. Weliswaar is er geen goed beeld naar voren gekomen van eisers activiteiten voor de TO, echter eiser heeft zijn leidinggevende positie daar niet ontkend alsmede de omstandigheid dat hij een kennis is van een van de leiders. Eiser stelt zelf niet te hebben deelgenomen aan mishandelingen en deportaties, maar uit zijn verklaringen blijkt dat hij er van op de hoogte was maar bewust heeft nagelaten er, als leidinggevende, iets tegen te doen.

Gezien het voorstaande heeft verweerder op goede gronden geconcludeerd dat er bij eiser sprake is van "knowing and personal participation".

Eiser wordt ook niet gevolgd in zijn stelling dat de mededeling van het Openbaar Ministerie van 27 april 2004 dat hij niet strafrechtelijk zal worden vervolgd, een rol dient te spelen bij de beoordeling van de vraag of artikel 1F, van het Verdrag al dan niet aan hem kan worden tegengeworpen. De rechtbank verwijst in dit verband naar de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (ABRS) van 27 juni 2005 (nr. 200410057/1, LJN: AT8926). De aanvraag om een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd is door verweerder getoetst aan het door de vreemdeling ter bescherming ingeroepen Verdrag en het daarin opgenomen artikel 1F. Indien er ernstige redenen zijn te veronderstellen dat de vreemdeling zich schuldig heeft gemaakt aan misdrijven, als bedoeld in die

bepaling, kan de aanvraag worden afgewezen. Hiervoor is niet van belang of eiser strafrechtelijk aansprakelijk kan worden gehouden voor de hem aangerekende misdrijven.

De rechtbank is van oordeel dat verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat er ernstige redenen bestaan om te veronderstellen dat eiser betrokken is geweest bij misdrijven als bedoeld in die bepaling. Verweerder heeft derhalve onder verwijzing naar artikel 1(F) van het Verdrag op goede gronden kunnen besluiten dat het Verdrag niet op eiser van toepassing is en dat eiser diens gevolg niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, Vw 2000.

7. Nu vaststaat dat artikel 1 (F) aan het verlenen van een vergunning tot verblijf op grond van artikel 29, eerste lid, onder a, Vw 2000 in de weg staat, is artikel 3.107 Vb 2000 van toepassing en komt eiser evenmin in aanmerking voor een vergunning tot verblijf op één van de andere gronden van artikel 29 Vw 2000.

De toepassing van artikel 3.107 Vb 2000 mag echter niet in de weg staan aan het verrichten van het onderzoek dat ingevolge het stelsel van de wet is vereist, zoals de ABRS onder meer in haar uitspraak van 2 juni 2004 (JV 2004, 279) in verband met artikel 3 EVRM heeft overwogen. In deze uitspraak heeft de ABRS herhaald dat de beslissing tot uitzetting geen zelfstandig deelbesluit is, maar een van rechtswege intredend rechtsgevolg van de afwijzing van de aanvraag, dat betrokken moet worden bij het nemen van de beslissing op de aanvraag. Uit de beslissing op de aanvraag moet blijken dat verweerder heeft onderzocht of de vreemdeling aannemelijk heeft gemaakt dat artikel 3 EVRM zich duurzaam verzet tegen zijn uitzetting naar het land van herkomst. Overeenkomstig artikel 30, aanhef en onder c en d, en artikel 31, tweede lid, aanhef en onder h tot en met j, Vw 2000 dient verweerder de daar genoemde omstandigheden in zijn oordeel te betrekken. In de gevallen waarin uit genoegzaam onderzoek is gebleken dat de vreemdeling niet kan worden uitgezet omdat dit in strijd zou komen met artikel 3 EVRM en daarenboven voorts sprake is van een uitzonderlijke situatie waarin de vreemdeling zich bevindt, kan van verweerder worden gevergd dat hij beoordeelt of het blijvend onthouden van een verblijfsvergunning disproportioneel is.

De rechtbank overweegt in dit verband dat eiser zijn stellingen met betrekking tot bij zijn terugkeer te verwachten problemen, samenhangende met zijn desertie in 1994 en de problemen die hij daarna in heeft ondervonden, uitsluitend heeft gebaseerd op vermoedens en niet heeft onderbouwd met concrete feiten en omstandigheden. Ook is niet gebleken dat eiser zich zo nodig niet in een andere plaats dan zijn voormalige woonplaats kan vestigen.

In het bestreden besluit is derhalve terecht geconcludeerd dat eiser bij terugkeer naar Bosnië-Herzegovina geen risico loopt op een met artikel 3 EVRM strijdige behandeling. Verweerder heeft dan ook geen aanleiding hoeven zien te onderzoeken of sprake is van een uitzonderlijke situatie waarin het blijvend onthouden van een verblijfsvergunning disproportioneel is, zoals bedoeld in voornoemde uitspraak van de ABRS.

8. Inzake het besluit op de aanvraag van eiseres overweegt de rechtbank dat nu aan eiser de gevraagde verblijfsvergunning niet wordt verleend eiseres en de kinderen evenmin in aanmerking komen voor een afhankelijke vergunning. Voor wat betreft de aanvraag voor een zelfstandige vergunning is de rechtbank van oordeel, onder verwijzing naar wat hierboven ten aanzien van artikel 3 EVRM is gezegd, dat door verweerder op goede gronden is overwogen dat de door eiseres gestelde discriminatie niet een dusdanig ernstige beperking van de bestaansmogelijkheden oplevert dat het daardoor onmogelijk is om op maatschappelijk en sociaal gebied te functioneren en dat eiseres zich voorts elders zou kunnen vestigen. Eiseres heeft haar stellingen met betrekking tot de ondervonden discriminatie overigens niet onderbouwd. Ten aanzien van het beroep van eiseres op het traumatabeleid heeft verweerder kunnen overwegen dat eiseres niet aannemelijk heeft gemaakt dat haar vertrek uit Bosnië-Herzegovina verband houdt met zodanige traumatische ervaringen dat van haar in redelijkheid niet kan worden verlangd daarheen terug te keren.

9. Verweerder heeft gelet op het voorgaande de aanvragen terecht afgewezen.

10. De beroepen zijn derhalve ongegrond.

11. De rechtbank acht geen termen aanwezig voor een proceskostenveroordeling.

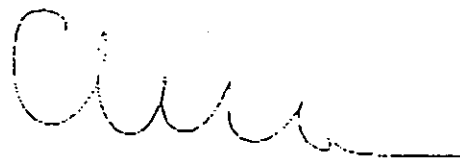
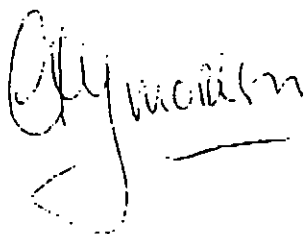
III. BESLISSING

De rechtbank 's-Gravenhage

RECHT DOENDE:

verklaart de beroepen ongegrond.

Aldus gedaan door mr. E. Kouwenhoven, voorzitter, en mr. M.M.F. Holtrop en mr. J.H. Gerritsen, leden van de meervoudige kamer, en uitgesproken in het openbaar op 16 februari 2007, in tegenwoordigheid van C.A.Y. Morison-Libourel, griffier.

RECHTSMIDDEL

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State.

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier.

Bij het beroepschrift dient een kopie van deze uitspraak te worden overgelegd.

Het beroepschrift dient een of meer grieven tegen de uitspraak van de rechtbank te bevatten en moet geadresseerd worden aan de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC Den Haag (nadere informatie: www.raadvanstate.nl).

22/02/07

afschrift verzonden op:

22 FEB 2007

Voor copie conform
De griffier van de rechtbank 's-Gravenhage

I

aan Raad van State
fax 070-3651380

van Advocatenkantoor Weteringkade
mr M. Timmer
Weteringkade 9
2515 AK 's-Gravenhage

telefoon 070 - 3836700
fax 070 - 3839813

www www.advocatenkantoorweteringkade.nl
email timmer@advocatenkantoorweteringkade.nl

inzake cs/hb abrs vbta
kenmerk Awb 06/2309
betreft hoger beroepschrift in tweevoud

datum 22 maart 2007

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
886-C	1886-C
22 MRT 2007	
ZAAKNR. 2007020711/V2	
AAN:	V2
BEHANDELD: DD:	PAR:

en van Bosnische nationaliteit, geboren op
en in Bosnie, te dezer zake woonplaats
kiezende te 's-Gravenhage ten kantore van advocaat en procureur mr M.
Timmer aan de Weteringkade 9 te 's-Gravenhage (2515 AK), die door
appellanten bepaaldelijk gevolmachtigd is hoger beroep in te stellen, stelt
hierbij hoger beroep in van de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage van
16 februari 2007, afschrift verzonden op 24 februari 2007, kenmerk Awb
06/2309 & Awb 06/2310, waarvan een afschrift hier bij gaat.

grief

Ten onrechte overweegt de rechtbank in rechtsoverweging 6 dat appellant niet
wordt gevolgd in zijn stelling dat er onvoldoende ernstige redenen zijn om te
veronderstellen dat hij een misdrijf in de zin van artikel 1F
Vluchtelingenverdrag heeft begaan omdat samengevat weergegeven er sprake
was van 'knowing participation' en bovendien van 'personal participation'.
Appellant zou een leidinggevende positie niet hebben ontkend en kennis hebben
aan een van de leiders. Hij zou als leidinggevende bewust hebben nagelaten iets
te doen aan de mishandelingen en deportaties waarvan burgers slachtoffer zijn
geworden.

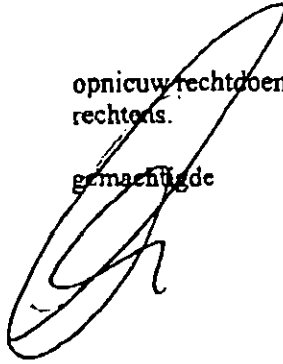
toelichting grief

De overweging van de rechtbank ontbeert feitelijke grondslag. Appellant
immers heeft bij verschillende gelegenheden ontkend een positie als
leidinggevende te hebben gehad waarin hij in staat was iets te doen aan
mishandelingen en deportaties. Zie bijvoorbeeld het aanvullend beroepschrift
van 8 februari 2006 in samenhang met de beroepsgronden van 12 april 2004
[pagina 1 en pagina 9 en verder] en de zienswijze van 9 februari 2004 [pagina
15 en verder]. Appellant meent dat het hebben van kennis aan een leider
onvoldoende is om daaruit de conclusie te trekken dat hij daarom in staat was
mishandelingen en deportaties te voorkomen.

Namens appellanten verzoek ik u het hoger beroep gegrond te verklaren, de
uitspraak van de 's-Gravenhage van 16 februari 2007, afschrift verzonden op 24
februari 2007, kenmerk Awb 06/2309 & Awb 06/2310, te vernietigen, en

opnieuw rechtdoende de beroepen van appellanten gegrond te bepalen, kosten
rechts.

gemaachte

A large, stylized handwritten signature in black ink, written over the text 'gemaachte'.